

Arrest

nr. 321 997 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 oktober 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

Op 29 juli 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 augustus 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 202 243 van 12 april 2018 werd de beslissing vernietigd door de Raad.

Op 22 oktober 2018 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 233 318 van 27 juni 2019.

Op 12 december 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juli 2020 verklaarde het CGVS het tweede verzoek niet-ontvankelijk.

Op 24 juni 2022 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2023 verklaarde het CGVS het derde verzoek niet-ontvankelijk.

Op 8 december 2023 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2023 verklaarde het CGVS het vierde verzoek niet-ontvankelijk.

Op 30 januari 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Op 22 oktober 2024 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 321 996 van 19 februari 2025 verwierp de Raad dit beroep.

Op 21 oktober 2024 legde de gemachtigde aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Carma op 21/10/2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : (...)

voornaam : (...)

geboortedatum : (...)1982

geboorteplaats : Al-Qal'aah

nationaliteit : Irak

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22/10/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Carma op 21.10.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart 2 minderjarige kinderen te hebben die bij hun moeder in Irak wonen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2. De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Daarbij verwijst zij een RAAVIS verslag dd. 21.10.2024 waaruit zou blijken dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Verzoeker wenst dat het P.V. wordt bijgebracht door verweerder.

Een RAAVIS verslag is een manier om elektronisch te communiceren tussen politie en DVZ doch bezit geen bijzondere bewijswaarde zoals een P.V.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Het huidige gedrag van verzoeker werd door de bevoegde ambtenaar niet correct nagegaan, noch correct in rekening gebracht.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

Het eerste middel is gegrond.”

In het eerste middel verwijt verzoeker de gemachtigde zich enkel te baseren op een RAAVIS-verslag of administratief rapport waaruit zou blijken dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen, zonder dat de gemachtigde het PV bijbrengt. Verzoeker betwist de bewijswaarde van het administratief rapport en stelt dat de gemachtigde geen nauwgezet onderzoek heeft gevoerd naar de houding van verzoeker en verder niet aantoont dat op het moment van de bestreden beslissing verzoeker een gevaar vormde voor de openbare orde. Hij acht daardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde toestaat een inreisverbod van drie jaar op te leggen indien er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Verder blijkt dat volgens de aanhef van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde steunt zich op het administratief verslag TARAP/RAAVIS-verslag dat opgesteld werd door de politie op 21 oktober 2024 waarbij verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen. Verder verwijst de gemachtigde naar de maatschappelijke impact van deze feiten om te besluiten dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde motiveert verder nog over het gezinsleven en de medische situatie van verzoeker.

Zodoende wordt door de gemachtigde zowel gemotiveerd waarom een inreisverbod werd opgelegd, als waarom een termijn van 3 jaar in casu verantwoord is. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden inreisverbod en de duur ervan zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is. Hij betreft dit op het gegeven dat de gemachtigde enkel verwijst naar het administratief rapport en dat de gemachtigde geen correct en nauwgezet onderzoek heeft gedaan naar het huidige gedrag van verzoeker waardoor niet aangetoond kan worden dat hij een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, naar het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In casu stelt de Raad vast dat de gemachtigde het inreisverbod met een duur van drie jaar heeft gesteund op het feit dat verzoeker werd betrapt op slagen en verwondingen en dat hij door zijn gedrag aldus kan geacht worden de openbare orde te kunnen schaden. Verder is ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker aangaande zijn gezinsleven en medische situatie. Verzoeker heeft wel twee minderjarige kinderen, maar die wonen bij hun moeder in Irak. Uit het voorgaande blijkt aldus dat de gemachtigde conform artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet heeft rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Wat betreft het motief aangaande de openbare orde, verwijst de gemachtigde in de bestreden beslissing naar het TARAP/RAAVIS-verslag (administratief rapport) dat terug te vinden is in het administratief dossier. Hierin staat te lezen dat verzoeker op 21 oktober 2024 gerechtelijk gearresteerd werd in het kader van feiten van slagen en verwondingen. In het administratief rapport is een verwijzing naar het proces-verbaal met een PV-nummer opgenomen. Het administratief rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is opgesteld door een beëdigde politiebeambte en bevat relevante gegevens die betrekking hebben op verzoeker en de reden van zijn arrestatie. De Raad ziet aldus niet in waarom de gemachtigde niet op rechtmatige wijze zou kunnen verwijzen naar dit verslag. Bovendien staats niets in de weg van verzoeker om aan de hand van het PV-nummer het proces-verbaal op te vragen bij de bevoegde diensten. Door te verwijzen naar de vaststellingen die door de politie werden gedaan heeft de gemachtigde – in weerwil van wat verzoeker stelt – wel degelijk voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker. De Raad stelt vast dat de vaststellingen gedaan door de politie dateren van 21 oktober 2024, zijnde dezelfde dag als de bestreden beslissing. Door op dezelfde dag waarop de feiten hebben plaatsgevonden de bestreden beslissing te nemen toont de gemachtigde aan dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele gedragingen van verzoeker. Bovendien wijst de Raad erop dat het thans een inreisverbod betreft van minder dan 5 jaar. In geval van een “ernstige bedreiging voor de openbare orde” mag de gemachtigde een inreisverbod van meer dan vijf jaar opleggen, hetgeen hij niet heeft gedaan. Bijgevolg diende de gemachtigde in casu ook niet aan te tonen dat er een ernstige bedreiging voor de openbare orde aanwezig is. Hij moest wel rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en heeft dat ook op afdoende wijze gedaan.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de lezing van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending aanvoert van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2. Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

Verweerder baseert zich in zijn oordeel op een schending van de openbare orde.

Gelet op het belang van de immigratiecontrole meent de overheid dat een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op een RAAVIS verslag zonder ook het P.V. bij te brengen minstens te wachten op de afhandeling van het strafdossier door het openbaar ministerie.

De overheid handelt ondoordacht en te snel aangezien de schending van de openbare orde nog geenszins vaststaat.

Bovendien heeft verweerder de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht.

Verzoeker heeft aanwezige familiale en economische belangen in België.

*Dit kan gemakkelijk vastgesteld worden na een gedegen gesprek met verzoeker.
Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.*

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn in deze casus. Het tweede middel is gegrond."

Verzoeker wijst er in zijn tweede middel op dat de gemachtigde te snel en ondoordacht reageert door een inreisverbod op te leggen zonder de afhandeling van het dossier door het openbaar ministerie af te wachten. Hij stelt dat de gemachtigde zich enkel en alleen heeft gebaseerd op het administratief rapport, zonder het PV. Verzoeker meent ook dat in de huidige stand van zaken de schending van de openbare orde nog niet vaststaat. Verder benadrukt verzoeker dat de gemachtigde de aanwezigheid van humanitaire redenen niet of minstens onvoldoende heeft onderzocht. Hij heeft immers familiale en economische belangen in België. Dit kon vastgesteld worden na een gedegen gesprek met verzoeker hetgeen klaarblijkelijk niet is gebeurd. Volgens verzoeker is het inreisverbod van drie jaar dan ook niet proportioneel en onredelijk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat – waar verzoeker aangeeft een schending aan te voeren van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 13 van het EVRM – hij er niet in slaagt dit nader uit te werken in zijn verzoekschrift. Op geen enkele wijze geeft verzoeker een toelichting bij de vermeende schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Het middel is aldus onontvankelijk wat dit onderdeel betreft.

Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat de schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet op zichzelf kan worden ingeroepen, maar steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden moet worden opgeworpen. Verzoeker slaagt er niet in de schending van artikel 13 van het EVRM te koppelen aan een andere bepaling van het EVRM. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of vrijheid dus niet aan de orde is, is het middel dan ook onontvankelijk wat de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM betreft (RvS 9 juni 2015, nr. 231.479; RvS 22 december 2022, nr. 255.371; RvS 9 januari 2023, nr. 255.437; RvS 22 mei 2023, nr. 256.562).

Zoals aangehaald onder het eerste middel baseert de gemachtigde zich op het administratief verslag waarin een weergave staat van de gepleegde feiten. Een dergelijk administratief verslag bevindt zich in het administratief dossier, waarin wordt aangegeven dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor slagen en verwondingen. De Raad wijst er verder op dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Het feit dat nog geen strafrechtelijk onderzoek werd geopend of er nog geen veroordeling heeft plaatsgevonden, doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, namelijk dat ten aanzien van verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld wegens opzettelijke slagen en verwondingen. Verder herhaalt de Raad dat de gemachtigde de termijn van drie jaar niet “enkel en alleen” heeft gebaseerd op het administratief rapport, maar tevens heeft rekening gehouden met andere specifieke omstandigheden eigen aan de zaak, zoals het feit dat verzoeker in het kader van zijn gehoor heeft verklaard dat hij geen gezinsleven heeft in België en zijn minderjarige kinderen in Irak zijn.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn familiale en economische belangen in België en stelt dat de gemachtigde bij het opleggen van de bestreden beslissing onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar zijn humanitaire situatie herhaalt de Raad dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing wel heeft rekening gehouden met de afwezigheid van een gezinsleven en het feit dat hij in België geen minderjarige kinderen heeft maar die bij hun moeder in Irak wonen.

Thans geeft verzoeker in de feiten van het verzoekschrift aan dat hij toch een Belgische partner zou hebben met samenwoningsplannen. Verzoeker heeft evenwel tijdens zijn gehoor, dat weergegeven is in het administratief verslag van 21 oktober 2024, uitdrukkelijk ontkend een duurzame relatie met een partner te hebben. Bijgevolg kon de gemachtigde daarover niet motiveren.

Verzoeker gaat ook in op een broer in Tsjechië, echter op geen enkele wijze blijkt dat er tussen verzoeker en die broer bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan die verder gaan dan de normale affectieve banden, dermate dat het geen beschermingswaardig gezinsleven is in de zin van artikel 8 van het EVRM en verzoeker er dan ook geen belang bij heeft dat de gemachtigde niet heeft gemotiveerd over de Tsjechische broer.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker wel degelijk voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de kans heeft gehad om zijn standpunten uiteen te zetten tijdens het verhoor dat is weergegeven in het administratief rapport. In dat kader kreeg verzoeker onder meer de vraag of er een reden is waarom hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland, waarop verzoeker weigerde te antwoorden. Hij had in dat kader kunnen wijzen op de “economische belangen” waarnaar hij thans op vage wijze verwijst, maar heeft dat niet gedaan. De Raad kan verzoeker aldus niet volgen in zijn betoog als zou in casu de termijn van drie jaar disproportioneel en onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een schending van het zorgvuldigheidbeginsel blijkt evenmin.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES